

[A. Svensson.]

volder en vis Uro eller lad os hellere sige en stærk og forklarlig Modvilje i de sønderjyske Landsdele. Det er de her nævnte Mænd og andre med dem, der leger med den Mulighed, som det ærede Medlem før antydede. Det er derhen, det ærede Medlem maa rette sine Bebrejdelser, og ikke til os. Lad mig indskyde, at jeg har aldrig troet paa en saadan Mulighed; der er vel ingen forstandige Mennesker i dette Land, der tror paa en saadan Mulighed, og det ærede Medlem vilde have styrket denne Indstilling, hvis ikke ogsaa han havde ment det formaalstjenligt at operere omkring Grænsespørgsmaalet.

Med Hensyn til selve dette Spørgsmaal kan jeg kort og godt henholde mig til, hvad der under Finanslovdebatten ved denne Samlings Begyndelse overensstemmende blev udtalt af henholdsvis den højtærede Statsminister og den højtærede Udenrigsminister, og hvad der igen i Aften er uddybet af den højtærede Udenrigsminister, nemlig dette, at vi i Danmark betragter det sønderjyske Grænsespørgsmaal som afgørende løst ved de to slesvigske Afstemninger og den derefter følgende Grænsedragning i 1920. Jeg ønsker at tilføje, at heri vil den høje Regering have hele det danske Folk bag sig, og da det ærede Medlem Hr. Schmidt ikke alene har talt med et dansk, men med et nordisk Forum for Øje, ønsker jeg yderligere at tilføje, at jeg er overbevist om, at i saa Henseende har Regeringen ogsaa hele den nordiske offentlige Mening bag sig. Det er heldigvis saadan, at den nordiske Samfølelse i Øjeblikket er stærkere udviklet end nogen Sinde før, og den udstrækker sig utvivlsomt ogsaa til det her omhandlede Spørgsmaal.

Hvad angaar den danske Stats Behandling af det tyske Mindretal, indrømmer det ærede Medlem, at denne Behandling er bedre end ved de fleste andre Grænser. Det ærede Medlem kunde vist godt uden at gaa Sandheden for nær have udtrykt det saaledes, at der findes intet andet tysk Mindretal, der lever saa frit og uafhængigt som det tyske Mindretal i Nordslesvig. At der maaske desuagtet kan være Forhold, som kunde ordnes endnu bedre, er jo muligt. Det ærede Medlem ved, at jeg personlig gennem mange Aar har været en Tilhænger af særlige tyske Skolekommissioner. Men jeg kan ikke rigtig tænke mig, at det paa en Tid, da det danske Mindretal Syd for Grænsen er udsat for saa haardt et Pres, som det desværre er Tilfældet, da danske Børn i Massevis tvinges ud af de danske Skoler i Flensborg By, skulde være muligt at skabe

tilstrækkelig Sangbund for nye Indrømmelser over for det tyske Mindretal i Skole-spørgsmaalet.

Det ærede Medlem erklærede til Indledning, at han talte for egen Regning, men han vilde gerne bidrage til at skabe Samklang mellem tyske Interesser og dansk-nordiske Interesser, og derfor havde han talt, som han gjorde. Maa jeg saa, ligeledes for egen Regning, slutte med at udtale: Der gaar efter min Mening en bred og aaben Vej, ad hvilken man kan bringe naturlige tyske og dansk-nordiske Interesser i fuld Samklang med hinanden. Denne Vej har til Mærkepæle: Ro om Grænsen, fuld Anerkendelse af Mindretals-Friheden paa begge Sider af Grænsen samt gensidig Vilje til Fred og Fordragelighed mellem Dansk og Tysk paa Trods af og hen over Hverdagens nationale Modsætninger.

Brorsen: Mødet har jo været langt, og jeg kunde tænke mig, ikke mindst efter det sidste Intermezzo, at der egentlig ikke mere er saa stor Interesse for, hvad Ordførerne har at sige.

Hvad angaar det nu meget aktuelle Forfatningsspørgsmaal, har jeg for mit Vedkommende med Vilje ikke omtalt det i min Ordførertale. Det er ud fra den Betragtning, at for det første har vi tidligere diskuteret dette Spørgsmaal, dengang vi fik Kommissionen nedsat, og for det andet, fordi det, da Sagen nu ligger i Kommissionen — for Resten i dette Øjeblik i et Underudvalg —, er naturligt at behandle Spørgsmaalet dér. Det er jo almindelig kendt, at vi fra Venstres Side med Hensyn til denne Sag har ført en lidt tilbageholdende Politik, som vi har givet en Begrundelse for. Vi har arbejdet, kan jeg sige, langsomt, men sikkert. Hvad angaar det Standpunkt, vi har i Øjeblikket — dette være henvendt til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch —, vil jeg sige, at vi hverken bryder os om Ros eller Dadel. Vi har naturligvis taget vort Standpunkt fuldstændig selvstændigt, uanset hvorledes andre Partier ser paa dette Spørgsmaal. Men jeg tror altsaa, at Arbejdet maa foregaa i Kommissionen, og vi maa saa vente og se, hvad Resultatet kan blive.

Til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som var inde paa forskellige Betragtninger over Spørgsmaalet Samlingsregning, kan jeg sige: Hus forbi! Det var maaske heller ikke særlig henvendt til os — i alt Fald har vi ikke haft noget Ønske eller fremsat nogen som helst Tanke om noget i den Retning. Og hvorfor skulde vi i Virkeligheden det? Jeg kan ikke indse, der i Øje-